

- (درخت افکن بود کم زندگانی)
- (بدر و یشی کشد نخجیر بانی)
- (حکیم نظامی)

سخن بزرگانرا خورد نباید شمرد . و کلمات حکمت آیند
را سفسطه نشاید تصور کرد خواجه فرماید :

بیران سخن بتجریه گفتند گفتمن هانای پسر که ایرشی بندگوش کن
بلی درخت افکن نا بکار را دست روزگار بزودی تیشه برویشه
زده و اره بر ساق خواهد نهاد . شکارچی جانور آزار بی رحم هم
اگر محتشم است زود گذا او درویش خواهد شد .

حکایت متوكل عباسی و قطع سروکاشمر افسانه زبانها و زیب
دانستانها است . چنانکه بعضی از مورخین مینگارند سروکاشمر را در یکی
از دهات ترشیز خراسان موسوم بکاشمر زرداشت حکیم غرس نموده
سروکاشمر به مناسبت زمین و هوای بقیده بیران زرداشت باعجاز وی
هر یک سال بیش از ده سال درختان دیگر نمو میکرد و در زمان
متوكل که هزار و چارصد و پنجاه سال از عمر نباتی وی گذشته بود
دور ساقه این درخت بر حسب مساحت صد و چهل و چار ارش بود
هزار ها کاروان در سایه وی منزل میگرفتند و گرور ها مرغان
مختلف در شاخ و بر گش آشیان داشتند .

حدیث سروکاشر چنانکه امروز ضرب المثل شعر است آنور هم ورد زبانها گشته و انتظار عالمیان بطرف این درخت عظیم الجثه ینظریم جلب شده بود.

متوکل از راه دشمنی با ایران و آثار کیان مأمور مخصوص از بغداد گسیل داشت تا آن درخت را قطع کرده بغداد حمل کند. بس از قطع درخت و برآمدن شدن طیور سر و شاخه اش را بهزار و چار صد شتر حمل کرد و نیز تن او را میخواست قطعه قطعه کرده و حمل نماید. شبانگاه شخصی مهیب در برابر گماشته متوكل آشکار شد و گفت: من رب النوع اشجار هستم و امشب متوكل را بکیفر بریدن این سرو تیشه بر ریشه زندگانی فدم شما از بردن این درخت ببغداد منصرف شوید گماشته متوكل را خوف غالب شده و دست از کار کشید بس از چند روز از بغداد خبر آمد که متوكل در همان شب بهفت ضرب شمیشور در دست غلامان خودش مقتول گردیده و بسزای کردار زشت خویش رسیده است.

شکارچی را نیز یک ضرب المثل مشهور بین عوام میگوید که (عاقبت بخیر نخواهد بود) و مكافات خدائی و کیفر روزگار عاقبت اورا گریان گیر خواهد شد. شکارچی بدترین افراد بشر بلکه بکلی از حوزه آدمیت خارج است.

این سنگدل بیرحم شبانه روز در صده است که بره آهو را

در دشت پیمادر یا کلک و تیهور را پیچوچه و فرزند سازد. این شقی قسی القلب را اگر می‌خشم است درویشی کمترین جز است بلکه هفت دوزخ از جزا و سزای او عاجز است.

(نظامی فرماید)

چشم خویش دیدم در گنبد گاه که زد بر جان موری مرغگی راه هنوز از صید متقارش نپرداخت که مرغی دیگر آمد کار او ساخت چو بد کردی مشو این زآفات که واجب شد طبیعت را مکافات سپهر آینه عدلست و شاید که هرچه آن از تو بیند و انماید هر کس در حالات شکارچیانی که در دوره عمر خود دیده نظر دقت باز گند مجازات آنها را در گنارشان خواهد یافت و از آنان درس عبرت خواهد آموخت.

یک شکارچی معروف را همه می‌بینم که سال و ماه - تابستان و زمستان بترك خانه خود گفته و در دشت و کوهه برای آزار جانوران بی آزار لانه گذارد است. این شکارچی قسی القلب با اینکه مدعی انسانیت است یک تازی و باز که آلت جانور آزاری او است بر عالم انسانیت ترجیح میدهد. مرغان خوش الحان و آهوان سیاه چشم صحراء از شر این شکارچی در لانه و آشیانه خود آسایش ندارند. این شکارچی بد بخت بکیفر قساوت قلب و خونخواری جانوران از محتشمی بدرویشی افتاده و دست کیفر دهر در سعادت را بر روی او بسته و دست سوالش را بطرف تمام افراد ملت گشوده

است . همه کس اگر این شکارچی را میشناسد کیفر اعمال و گردان او را در برابر مجسم می‌بیند ولی خود شکارچی را چشم عبرت یعنی کور ر دیده عقل نایبنا است از اینرو دیوانه وار گردان زشت و کنایه شرک خود را در هر دشت و صحراء هنوز تعقیب میکند تا آنگاه که تیر کیفر از کمان تقدیر در دل او بنشیند و جانوران پیگناه از شر او فارغ و آزاد شوند .

هزارها درخت افکن را اگر در مد نظر آوریم خواهیم دید که هیچیک از جوانی پیری نرسیده اند .

در اصفهان درختان کهن سال از تمام شهرهای ایران بلکه از شهرهای تمام دنیا زیادتر بود . صدها هزار درخت چنار سیصد و چار صد ساله یادگار سلاطین صفویه تا بیست سال پیش از این در اصفهان با استقامت بر یکپا ایستاده و صفا و طراوت و تنظیف هوا و ایجاد باران و جلوگیری از امراض را ضمانت و پشتیبانی میکردند در فاصله پانصد سال فرزندان خلف اصفهان دست تطاول و اره بیداد بطرف این درختان نکشیدند . ولی از بیست سال باینطرف ناخلف فرزندان همان بدران عالی مقدار با اره و تیشه تما درختها را ریشه کن نموده کاخ صفا و طراوت و خرمی اصفهان را با خاک برابر بلکه خاکش را هم بیاد فنا دادند .

آیا درخت افکن ها از اینکار سودی برند ؟؛ البته نه زیرا بخانواده های آنان هر کس بشناسد و نظر افکند خواهدید گه

رب النوع اشجار متوكلا مانند همه را تیشه کیفر برویشه زده و بساط زندگی شانرا بکلی در نور دیده است.

اینک در برابر چشم اهالی اصفهان است گه بس از آنکه باع هشت بهشت ملی گردید واژجیطه اتصاف پاسبانان خود خارج گشت در فاصله ششماه اشیخاصی چند از هر صنف و قبیل درختان کهنه سالش را قطع کرده و یکمرتبه اصفهان را از آثار قدیمه تهی دست ساختند.

من اهالی عبرت بین اصفهانرا اکنون دعوت میکنم که برای کیفر و مكافات دهری این درخت افکنان حاضر منتظر بلای آسمانی باشند رئیس مالیه دیروز هدف تیر مكافات گردید و البته اگر امروز نه غردا رب النوع اشجار از آن آخوند و سید دسیسه کار که علت اصلی قطع اشجار شدند بسته انتقام خواهد کشید و نیز از آن سید قلاش یا رندک او باش گه در فروش و برویدن درختان شرکت کرده و چند شبی بزم عشرت چیزی بزودی اجل بساط زندگی را خواهد برچید.

جای هزاران شکر و سپاس است که اقدامات قابل تقديریس آفای سردار سپه وزیر جنگ باع هشت بهشت را با بقیه اشجار و عمارت از چنگال خرابکاری دزدان و شیادان نجات داده و بدست پاسبان نخستین سپرد و تمام اهالی اصفهانرا از هر طبقه سپاس گذار خویش نمود.

و گرنه دزدان حریص چشم عبرت بسته با اینکه دیدند رئس مایه درخت افکن بکفر این عمل چگونه جان داد باز هم یکی بعد از دیگری پس از قطع بکفر اعمال میرسیدند.

(وحید)

((فارس بر همه‌جا مقدم است))

ما از نخستین روز که برای نگارش «ارمان» قلم بر گرفته و خدمت بعالم ادبیات را تا اندازه قدرت خویش کمر بر پستیم. در نظر داشتیم که نام نامی شمرا و ادبی حقیقی قرن اخیر ایران را همواره زیب صفحات ارمغان قرار داده و در دوره که قدر ناشناسی و جهالت جامعه علم و ادب را نا بود و شاعر و ادیب را در قبرستان فراموشی مدفون ساخته. بدرجه وسع و قدرت از آنان قدر شناسی نمائیم.

برای تکمیل این مقصود البته لازم بود که بدنیای متمند امروزی اقتدا کرده عکس مقدس شعرا و ادبائی که اصول شعر و ادب بشمارند گر اور ساخته با شرح حال و کیفیت زندگانی و مختصه از آثار بدیعه آنان در صحیحه تاریخ برای فرزندان آتیه یادگار بگذاریم آری در زمانی ما از این مسلک تعقیب میکنیم که دزدان بشریت و قاطعان طریق علم و ادب این حق مشروع را هم ازادبا و شمرا غصب کرده و بوسیله مشتی سیم و زر که از خزانه جامعه